

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 5 augustus 2011 in zaak nr. 11/24106 in het geding
tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 juli 2011 is de vreemdeling op 22 juli 2011 in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 augustus 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 augustus 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. In de eerste en tweede grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet heeft toegelicht waarom uit het ontbreken van een vaste woon- of verblijfplaats en een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) volgt dat de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. De minister klaagt voorts dat de rechtbank niet met de vereiste terughoudendheid heeft getoetst of met een lichter middel dan bewaring kon worden volstaan en dat het oordeel van de rechtbank ook inhoudelijk onjuist is.

Daartoe voert de minister aan, samengevat weergegeven, dat uit de omstandigheden van het geval, uit de door de minister gegeven toelichting op de gronden waarop de maatregel rust alsmede uit hetgeen hieromtrent uit het bewaringsdossier valt af te leiden, volgt dat de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Dat de vreemdeling, naar gesteld, de zorg heeft voor haar dochter en bij haar moeder verblijft, geeft volgens de minister geen aanleiding voor de toepassing van een lichter middel dan bewaring, nu hieruit eerder volgt dat zij haar verwijderingsprocedure zal ontwijken of belemmeren dan dat zij voornemens is zelfstandig Nederland te verlaten, te meer nu de vreemdeling uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij Nederland niet zal verlaten.

2.2.1. In overwegingen 2.7 en 2.8 van de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, overwogen dat niet aannemelijk is dat de vreemdeling zich aan de verwijderingsprocedure zal onttrekken, dat de omstandigheid dat zij Nederland na haar ongewenstverklaring niet heeft verlaten en meermaals heeft aangegeven dat zij niet wil vertrekken onvoldoende is om tot een ander oordeel te komen en dat de minister derhalve niet op goede gronden van de toepassing van een lichter middel dan bewaring heeft afgezien. Gelet hierop heeft de rechtbank de vraag, of de

minister met een lichter middel dan bewaring kon volstaan, niet met de ingevolge de uitspraak van de Afdeling van 28 april 2011 in zaak nr. 201100194/1/V3 (www.raadvanstate.nl) vereiste terughoudendheid getoetst.

2.2.2. Aan de maatregel van bewaring is, voor zover thans van belang, onbetwist ten grondslag gelegd dat de vreemdeling zich niet heeft gehouden aan haar vertrektermijn. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 21 maart 2011 in zaak nr. 201100555/1/V3; www.raadvanstate.nl), geeft deze omstandigheid in beginsel reeds grond om aan te nemen dat zij de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

Dat de vader van de dochter van de vreemdeling ziek is, en de vreemdeling, naar gesteld, bij haar moeder verblijft en de zorg voor haar dochter heeft, leidt niet tot een ander oordeel, nu uit de op de zaak betrekking hebbende stukken blijkt dat de moeder van de vreemdeling gedurende de periode voorafgaand aan de inbewaringstelling de zorg voor de dochter reeds heeft overgenomen. Voorts heeft de minister terecht aangevoerd dat de vreemdeling zich uitdrukkelijk op het standpunt heeft gesteld dat zij Nederland niet zal verlaten, nu de vreemdeling zich gedurende de verhoren op 26 april 2011 en 13 mei 2011, de vertrekgesprekken op 10 juni 2011 en 8 juli 2011 en gedurende het gehoor, bedoeld in artikel 5.2 van het Vb 2000, herhaaldelijk op het standpunt gesteld dat zij niet terug wil keren naar haar land van herkomst en heeft geweigerd medewerking te verlenen. Tevens heeft de vreemdeling bij herhaling geweigerd een nationaliteitsverklaring en aanvraag om afgifte van een laissez passer in te vullen en te ondertekenen.

De vreemdeling heeft bij haar gehoren voorts geen bijzondere feiten of omstandigheden met betrekking tot haar persoonlijke belangen aangevoerd die de maatregel onevenredig maken. De minister heeft zich derhalve niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat in het geval van de vreemdeling geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen dan de inbewaringstelling doeltreffend konden worden toegepast.

2.2.3. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 21 juli 2011 van de minister alsnog ongegrond verklaren. Er is geen grond voor schadevergoeding.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 5 augustus 2011 in zaak nr. 11/24106;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

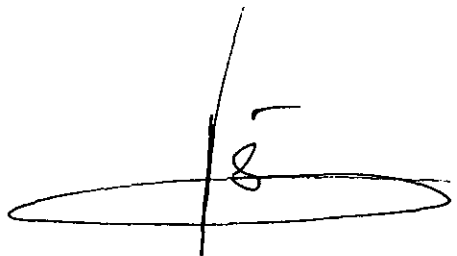
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 juni 2012

53-699.

Verzonden: 19 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 11/24106

V-nr:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in de zaak tussen

geboren op [] van Surinaamse nationaliteit, eiseres,
gemachtigde: mr. E.A.A. Charry, advocaat te Amsterdam

en

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. E. Söylemez, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Procesverloop

Op 22 juli 2011 is eiseres op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld.

Bij beroepschrift van 25 juli 2011 heeft eiseres beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel.

Op grond van artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

De rechtbank heeft het beroep behandeld ter openbare zitting van 2 augustus 2011. Eiseres is in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank stelt vast dat de gronden, die aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd, niet zijn betwist. In geschil is of verweerder had moeten overgaan tot toepassing van een lichter middel.

2.1 Eiseres voert aan dat verweerder een lichter middel had moeten toepassen. De moeder van eiseres zorgt voor haar kleindochter, omdat de vader van haar kleindochter ziek is en daarom niet in staat om voor zijn dochter te zorgen. De moeder van eiseres heeft een zware baan in de zorg en de situatie is eigenlijk onhoudbaar. Eiseres heeft vanaf de ongewenstverklaring in 2008 bij haar moeder gewoond. Eiseres is bereid aan een meldplicht te voldoen. Het belang van eiseres om bij haar kind te zijn is groot. Er is geen sprake van ontwijken of belomeren van de terugkeerprocedure.

Zaaknummer: AWB 11/24106 inzake

Pagina 2 van 4

2.2 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat toepassing van een lichter middel niet geboden was. Het staat niet vast dat eiseres bij haar moeder woont, omdat geen inschrijving in de Gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens (GBA) is overgelegd. De overige gronden kunnen de maatregel dragen. Het gezinsleven van eiseres is uitgebreid meegewogen in een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, van 24 december 2009 (AWB 08/33910), inzake de ongewenstverklaring van eiseres. Eiseres heeft in vertrekgesprekken meermalen aangegeven dat zij niet wenst te vertrekken.

2.3 Op grond van artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn kunnen de lidstaten, tenzij in een bepaald geval anders afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwikkelt of belemmert.

2.4 Naar het oordeel van de rechtbank is artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk, zodat de rechtbank direct zal treden in de vraag of de bewaring van eiseres hiermee in overeenstemming is te achten. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de Afdeling van 28 april 2011 (LJN:BQ3797).

2.5 Uit deze bepaling vloeit voort dat alvorens tot oplegging van de maatregel kan worden overgegaan, onderzocht dient te worden of een minder dwingende maatregel dan detentie doeltreffend kan worden toegepast om de verwijdering van een illegaal verblijvende vreemdeling te verzekeren. De rechtbank verwijst in dit verband ook naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) van 28 april 2011 in de zaak El Dridi (LJN: BQ4483) waarin het Hof in rechtsoverweging 39 heeft overwogen dat uit punt 16 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn alsmede uit de tekst van artikel 15, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn voortvloeit dat de lidstaten de verwijdering dienen uit te voeren met de minst dwingende maatregelen. Enkel in het geval waarin de tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit – door middel van verwijdering – in gevaar dreigt te komen door het gedrag van de betrokkene, hetgeen per geval moet worden beoordeeld, kunnen de lidstaten laatstgenoemde zijn vrijheid ontnemen door hem in bewaring te stellen, aldus het Hof.

2.6 De rechtbank dient dus te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit, dat in onderhavig geval voortvloeit uit de beschikking tot ongewenstverklaring, in gevaar dreigt te komen door het gedrag van eiseres. De rechtbank overweegt daartoe dat geen aanleiding bestaat te twifelen aan het feit dat eiseres in ieder geval vanaf de ongewenstverklaring van 21 januari 2008 bij haar moeder heeft gewoond. Eiseres heeft dit verklaard tijdens het gehoor voorafgaande aan de oplegging van de maatregel. De rechtbank maakt dit ook op uit een verklaring van de school van de dochter, ter zitting overgelegd, waaruit blijkt dat eiseres haar dochter tot aan haar detentie naar school bracht en ophaalde. Ook in voornoemde uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, is de rechtbank ervan uitgegaan dat eiseres bij haar moeder woont. Gelet daarop heeft verweerder het niet hebben van een vaste woon- of verblijfplaats ten onrechte mede ten grondslag gelegd aan zijn standpunt dat eiseres de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwikkelt of belemmert. Dat eiseres niet is ingeschreven in de GBA maakt dat niet anders. Ook uit de omstandigheid dat eiseres niet beschikt over een identiteitsdocument als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 kan dit niet worden afgeleid. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 21 maart 2011 (LJN: BP9234) heeft overwogen is het aan de

Zaaknummer: AWB 11/24106 inzake

Pagina 3 van 4

verweerder om toe te lichten waarom de vreemdeling door het ontbreken van documenten de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Dat heeft verweerder niet gedaan.

2.7 Niet is in geschil dat de vader van de dochter ziek is. De zorg voor het kind wordt normaal gesproken gedragen door eiseres. Met name het belang van eiseres om bij haar dochter te blijven acht de rechtbank doorslaggevend voor het oordeel dat niet aannemelijk is dat eiseres zich aan de verwijderingsprocedure zal onttrekken. Dat eiseres na de ongewenstverklaring niet is vertrokken en dat zij meermalen heeft aangegeven niet te willen vertrekken, acht de rechtbank onvoldoende om tot een ander oordeel te komen. Daarbij betreft de rechtbank ook dat eiseres ter zitting heeft verklaard dat zij probeert haar verblijf te legaliseren, dat er inmiddels op 21 juli 2011 een aanvraag om een verblijfsvergunning is ingediend en dat een aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring op korte termijn zal worden ingediend.

2.8 Het voorgaande in samenhang bezien is de rechtbank dan ook van oordeel dat verweerder niet op goede gronden van de toepassing van een lichter middel heeft afgezien.

3. Hieruit volgt dat de toepassing van de vrijheidsontnemende maatregel van meet af aan bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten. De rechtbank verklaart het beroep dan ook gegrond en beveelt de onmiddellijke opheffing van de bewaring.

4. De rechtbank ziet in het vorenstaande aanleiding eiseres ten laste van de Staat der Nederlanden een vergoeding als bedoeld in artikel 106 van de Vw 2000 toe te kennen en wel tot een bedrag van € 80,- per dag dat eiseres in het huis van bewaring ten onrechte aan de vrijheidsontnemende maatregel onderworpen is geweest, in totaal € 1.040,-.

5. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vastgesteld € 874,- (1 punt voor het beroepsschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt van € 437,-, en een wegingsfactor 1).

12. Aug. 2011 15:09

5. AUG. 2011 13:56

SBR U3 VREEMDELINGEN ^

SBR U3 VREEMDELINGEN

Nr. 6559 P. 11

NR. 581 P. 5/5

Zaaknummer: AWB 11/24106 Inzake

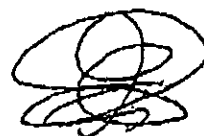
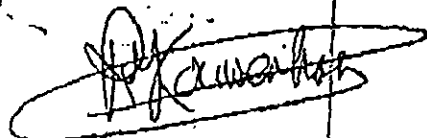
Pagina 4 van 4

Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- beveelt dat verweerder de bewaring onmiddellijk opheft;
- veroordeelt de Staat der Nederlanden tot het betalen van een schadevergoeding aan eiseres tot een bedrag van € 1.040,- (zegge: duizendveertig euro);
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 374,- (zegge: achthonderdvierenzeventig euro), te betalen aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan op 5 augustus 2011 door mr. A.W.C.M. van Emmerik, rechter, in aanwezigheid van mr. R. Kouwenhoven, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.



Afschrift verzonden aan partijen op:

05 AUG 2011

Conc.: RK
Coll: MP
D: C
VK

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak kan binnen één week na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Naast de vorderingen waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
12 AUG 2011	
ZAANKR.	201108827
AAN:	V3 -
BEHANDELD DO:	PAR:

Immigratie- en Naturalisatiedienst
Ministerie van Binnenlandse Zaken en
Koninkrijksrelaties

Postadres postbus 30120, 2500 GC, Den Haag

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

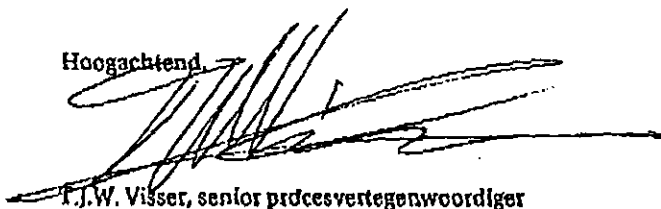
Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	mr. E. Söylemez
Doorkiesnummer(s)	(070) 7797114
Datum	12 augustus 2011
Dossiernummer	9412.15.0152
Uw kenmerk	
Bijlage(n)	2
Onderwerp	Hoger beroep Minister voor Immigratie en Asiel

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 5 augustus 2011, met kenmerk AWB 11/24106.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,



R.J.W. Visser, senior procesvertegenwoordiger



RAAD VAN STATE	
VREEMDELINGENZAKEN	
2011	
NAME	
BEHANDELD DO:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel te 's-Gravenhage,
appellant
gemachtigde: mr. T.J.W. Visser,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam,
van 5 augustus 2011, verzonden op 5 augustus 2011
met kenmerk AWB 11/24106

Inzake:

met IND-kenmerk 9412.15.0152
aan te duiden als verweerster
gemachtigde: mr. H.B.A. Charry
advocaat te Bijlmerdreef 182 a, 1102 AB, te Amsterdam

Procesverleganwoordiging Rijswijk
postbus 30120, 2500 GC
Contactpersoon:
mr. E. Saylman
Tel. (070) 778 7114

1 Inleiding

De Minister voor Immigratie en Asiel, (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 5 augustus 2011, verzonden op diezelfde datum, met kenmerk Awb 11/24106 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep gericht tegen het besluit van 22 juli 2011 gegrond heeft verklaard, de onmiddellijke opheffing van de maatregel van bewaring heeft bevolen, en (hierna: verweerster) een schadevergoeding heeft toegekend van € 1.040,- alsmede de Minister in de proceskosten van € 874,- heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Bij besluit van 22 juli 2011 is verweerster krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) in bewaring gesteld.
- 2.2 Bij uitspraak van 5 augustus 2011 heeft de rechtbank het daartegen door verweerster ingestelde beroep gegrond verklaard, bevolen de bewaring op te heffen en verweerster een schadevergoeding ten laste van de Staat der Nederlanden toegekend.
- 2.3 Op 5 augustus 2011 is de maatregel van bewaring opgeheven (*productie 2*).

3 Standpunt van de Minister

- 3.1 De Minister is van oordeel dat het besluit van rechtszins juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Minister heeft twee grieven tegen de aangevallen uitspraak.

Grief I:

- 3.3 Ten onrechte overneemt de rechtbank in rechtsoverweging 2.6. op pagina 3 van de aangevallen uitspraak:

“ De rechtbank dient dus te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit, dat in onderhavig geval voortvloeit uit de beschikking tot ongewenstverklaring, in gevaar dreigt te komen door het gedrag van eiseres. De rechtbank overweegt daartoe dat geen aanleiding bestaat te twijfelen aan het feit dat eiseres in ieder geval vanaf de ongewenstverklaring van 21 januari 2008 bij haar moeder heeft gewoond. Eiseres heeft dit verklaard tijdens het gehoor voorafgaande aan de oplegging van de maatregel. De rechtbank maakt dit ook op uit een verklaring van de school van de dochter, ter zitting overgelegd, waaruit blijkt dat eiseres haar dochter tot aan haar detentie naar school bracht en ophaalde. Ook in voornoemde uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, is de rechtbank ervan uitgegaan dat eiseres bij haar moeder woont. Gelet daarop heeft verweerder het niet hebben van een vaste woon- of verblijfsplaats ten onrechte mede ten grondslag gelegd aan zijn standpunt dat eiseres de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Dat eiseres niet is ingeschreven in de GBA maakt dit niet anders. Ook uit de omstandigheid dat eiseres niet beschikt over een identiteitsdocument als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 kan dit niet worden afgeleid. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 21 maart 2011 heeft overwogen is het aan de verweerder om toe te lichten waarom de

vreemdelling door het ontbreken van documenten de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Dat heeft verweerder niet gedaan.

Grief 2:

- 3.4. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.7. op pagina 3 van de aangevallen uitspraak:

Niet is in geschil dat de vader van de dochter ziek is. De zorg voor het kind wordt normaal gesproken gedragen door elseres. Met name het belang van elseres om bij haar dochter te blijven acht de rechtbank doorslaggevend voor het oordeel dat niet aannemelijk is dat elseres zich aan de verwijderingsprocedure zal onttrekken. Dat elseres na de ongewenstverklaring niet is vertrokken en dat zij meermalen heeft aangegeven niet te willen vertrekken, acht de rechtbank onvoldoende om tot een ander oordeel te komen. Daarbij betreft de rechtbank ook dat elseres ter zitting heeft verklaard dat zij probeert haar verblijf te legaliseren, dat er inmiddels op 21 juli 2011 een aanvraag om een verblijfsvergunning is ingediend en dat een aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring op korte termijn zal worden ingediend.

- 3.5 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten eveneens de rechtsoverwegingen 2.8. tot en met 5 op pagina 3 van de aangevallen uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.
4. Toelichting op de grieven
- 4.1 Gelet op de onderlinge samenhang worden de grieven gezamenlijk toegelicht.
- 4.2 De rechtbank heeft allereerst moeten toetsen aan de vraag of de maatregel rechtmatig is opgelegd. De rechtbank heeft in dit kader ten onrechte overwogen dat de Minister niet heeft toegelicht waarom verweerder door het ontbreken van documenten en het niet hebben van een vaste woon- of verblijfplaats de terugkeer of verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.
- 4.3 De Minister meent dat de rechtbank op grond van de omstandigheden van het geval wel degelijk tot de conclusie had dienen te komen dat verweerder de terugkeerprocedure ontwijkt dan wel belemmert. In het hiernavolgende ligt de Minister dit standpunt nader toe.
- 4.4 Aan de maatregel zijn de volgende gronden maatregel ten grondslag gelegd;
- het niet beschikken over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb);
 - het zich niet gehouden hebben aan de vertrektermijn;
 - het niet beschikken over een vaste woon- of verblijfplaats;
 - het zijn van een ongewenst verklaard vreemdeling
 - het veroordeeld zijn voor een misdrijf;
 - het niet aanmelden bij de korpschef; en
- 4.5 Onder verwijzing naar de uitspraak van uw Afdeling van 17 mei 2011, nummer 201101051/1 (www.raadvanstate.nl) stelt de Minister zich op het standpunt dat de omstandigheden zoals deze door de Minister zijn toegelicht dan wel uit het bewaardossier van verweerder valt op te maken – in samenhang bezien – maken dat verweerder de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. De Minister heeft dan ook over kunnen gaan tot het

opleggen van de maatregel ex artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, Vwv.
De rechtbank heeft dit miskend.

- 4.6 Vervolgens had de rechtbank pas kunnen beoordelen of de Minister had moeten volstaan met een lichter middel. De Minister is van mening dat de rechtbank de vraag of kon worden volstaan met het opleggen van een lichter middel niet met enige terughoudendheid heeft getoetst.

Zie

- AbRS 8 juli 2011, nr. 201102271/1/V3, LJN: BR2100.

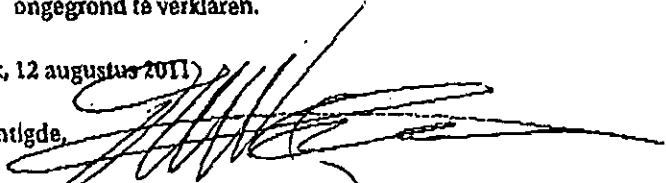
De rechtbank had zich dienen te beperken tot de vraag of de Minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de maatregel van bewaring rechtmatig is opgelegd, maar heeft in de optiek van de Minister haar oordeel in de plaats van dat van de Minister gesteld.

- 4.7 Op grond van de omstandigheden zoals deze in onderhavige zaak naar voren komen en hierboven zijn toegelicht is de Minister van mening dat er geen aanleiding bestond om een lichter middel toe te passen. Nu de rechtbank de genoemde omstandigheden niet juist heeft beoordeeld, heeft de rechtbank eveneens miskend dat er geen aanleiding bestond voor het toepassen van een lichter middel.
- 4.8 Voorts is de Minister van mening dat de enkele stelling dat verweerster de zorg zou hebben voor haar dochter en zou verblijven bij haar moeder, geenszins betekent dat er om die reden aanleiding zou zijn tot het toepassen van een lichter middel. De Minister merkt op dat de door de vreemdelinge genoemde omstandigheden, zoals deze staan verwoord in rechtsoverweging 2.6, van de bestreden uitspraak, beoordeeld dienen te worden in een verblijfsrechtelijke procedure. Daarbij is van belang dat de door verweerster genoemde omstandigheden eerder grond geven voor het oordeel dat zij voornemens is haar verwijderingprocedures te vermijden en terugkeer te belemmeren, dan blijk geven van zijn voornemen Nederland zelfstandig te verlaten. Te meer nu verweerster uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij niet zal vertrekken uit Nederland.
- 4.9 De Minister is daarom van oordeel dat de rechtbank de opgelegde maatregel van bewaring rechtmatig had dienen te achten en het inleidende beroep daarom ongegrond had moeten verklaren.
5. Conclusie.

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. De Minister verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen en te doen wat de rechtbank had behoren te doen, namelijk het inleidende beroep alsnog ongegrond te verklaren.

Rijswijk, 12 augustus 2011

Gemachtigde,


Mr. T.J.W. Visser, senior procesvertegenwoordiger
Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Rijswijk
Postbus 30120
2500 GC Den Haag